

Víctima: Miguel Monserrat Parets
Autoria: Andrés Monserrat Ollers

En memòria del padrí que mai no he pogut abraçar, Miguel Monserrat Parets

Benvolgut padrí,

De nin veia els meus amics amb els seus padrins, els veia que anaven a veure'ls i fer-los una besada i no entenia per què jo no tenia padrí; veia alguna cosa estranya a casa cada vegada que intentava demanar, però no comprenia els silencis del meu pare i de la meva mare.

Fins que quan ja vaig tenir devers vuit anys, em varen explicar molt breument que en temps de la guerra et varen segrestar i se suposa que et varen assassinar a Porreres. Aquest va ser un dia terrible per a mi, perquè em vaig adonar que mai no podria tenir un padrí.

Moltes vegades vaig pensar que no eres mort i que havies fugit a algun altre país abans que t'assassinassin, però passaven els dies i no tenia notícies teves.

A partir dels deu anys, vaig començar a demanar als meus familiars i al meu pare que m'explicassin què havia ocorregut i que m'explicassin coses de tu, qui eres, què feies i per què se't varen endur, i això és el que em varen explicar.

El meu pare es va quedar orfe de mare als dos anys. A partir d'aquí, ell i tu (el meu padrí) vàreu anar a viure amb els padrins paterns. Em varen explicar que eres comptable i que tenies vocació per ajudar la gent, que vares ser iniciador i gerent de les cooperatives La Nueva Vida i La Hormiga, i també que vares ser primer tinent de batle de l'Ajuntament durant gairebé tota la Segona República. I per aquests motius, un dia de l'estiu de 1936, et varen detenir juntament amb el teu germà Juan, que era un personatge destacat en política.

Pobra repadrina Tuninaina, en un mateix dia li arrabassaren els seus dos fills; i pobre del meu pare, a qui amb vuit anys uns malvats li arrabassaren el seu pare. A partir d'aquí, l'única cosa que li quedà al meu pare de tu són unes cartes molt tristes escrites des del Castell de Bellver, amb les quals tant ell com jo hem plorat tantes i tantes vegades.

La nit del dia 4 de gener de 1937, amb només 37 anys, et varen treure juntament amb el teu germà Juan i altres presos del Castell de Bellver amb destinació desconeguda (se suposa que fou Porreres) per ser assassinats.

M'agradaria poder dir-te que he perdonat, però m'és impossible. És més: ni perdon ni oblid, ni oblidaré mai el dany irreparable que aquests malparits et varen fer a tu, al meu pare i a la teva mare.

El dia que et trobin i em lliurin les teves restes i les pugui dipositar a la tomba, juntament amb el meu pare, segurament s'apaivagarà aquesta ràbia interna que tenc.

Padrí, t'estim, fins aviat.

El teu net, Andrés Monserrat Ollers